CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
„SALVATORUL" DIN VALENCIA

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

„SALVATORUL” DIN VALENCIA

Nr. 45

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

„SALVATORUL” DIN VALENCIA

Capitolul 1
Urmăriţi

— Ai grijă, Sam! Ce te face să te întorci la fiecare cinci minute în spate, de parcă ai adulmeca niscaiva copoi pe urmele noastre?

— Nu ştiu dacă este copoi sau nu, dar în orice caz, are două picioare.

— Şi nu o fi vreun trecător inofensiv, care nu are cu noi nici în clin nici în mânecă? Am începui să vedem stafii în ultima vreme.

— Păi, ar trebui să fie a dracului coincidenţă! L-am remarcat de când am trecut pe lângă Lonja şi a cotit-o spre est. Când am cumpărat portocalele acelea în Piaza Zaragoza, era doar la vreo câţiva paşi de noi, şi acum suntem în Piaza Redonda.

Bill Gazon îşi dădu imediat seama că ceea ce pretindea

prietenul său negru Sam ar putea fi adevărat.

Din spatele Lonjei, se deschidea doar un labirint de străduţe care duceau toate înspre Plaja de la Reina, iar peste drum de aceasta se deschidea celebra piaţă circulară Piaza Redonda, aflată cam pe la centrul Valenciei.

Dacă ei aleseseră numai una dintre aceste rute încâlcite pentru a se afla aici, şi Sam îl remarcase pe urmăritor, atunci poate chiar aşa stăteau lucrurile.

Alături de Sam şi tânărul Bill Gazon, care tocmai îşi găsise sora în marele oraş catalan Barcelona, izbutind să o smulgă de sub nasul baronului de Nagatsy, păşea chiar Thea, atât de mult căutată, alături de rusoaica Ivanovna Barova, două fete de o extraordinară frumuseţe şi din acest punct de vedere, ideea de a fi urmăriţi de vreunul dintre înfocaţii tineri citadini nu i se mai părea chiar atât de bizară.

De altfel, el şi cu Sam abia dacă atrăgeau atenţia în acest pestriţ megalopolis al tuturor neamurilor, deşi făceau clar o notă distinctă faţă de locuitorii oarecum standardizaţi ai oraşului.

Bruneţi cu pielea oacheşă, de înălţime medie şi ochi focoşi, pe care îi puteai întâlni la tot pasul pe ulicioarele sau marile bulevarde, pe avenidas, ale întinsului şi suprapopulatului oraş spaniol.

Dar cele două fete, fiecare o frumuseţe distinctă tipic nordică, blonde cu părul ca spicul grâului, înalte, zvelte, cu ochii mari cât ferestrele generoase ale cerului spaniol mereu albastru, atrăgeau ca un magnet privirile.

În aceste condiţii chiar că nu era de mirare să-i urmărească, aşa cum s-a mai spus, vreun admirator pasionat.

Doar Bill văzuse cu ochii săi câte priviri admirative atrăgeau fetele, indiferent pe unde i-ar fi putut purta paşii.

Că înfocatul admirator nu se decisese să se apropie,

era, iarăşi de înţeles, întrucât fetele erau însoţite!

Şi nu doar de nişte pricăjiţi de ocazie, ci de el şi Sam, care puteau impune, la o adică, un anume respect din acest punct de vedere. Adică, cel puţin al forţei fizice.

Thea şi Ivanovna aproape că nu auziseră nimic din conversaţia celor doi prieteni, întrucât o luaseră câţiva metri mai înainte, discutând cu aprindere.

În afară de asta, cei doi bărbaţi avuseseră grijă să schimbe cele câteva cuvinte în şoaptă, pentru a nu le nelinişti pe fete fără vreo pricină serioasă.

După câte pătimiseră sărmanele în prizonieratul acelor blestemaţi de niponi, numai asta le-ar mai fi lipsit, să fie speriate din nou, şi poate fără temei.

Doar de ar fi aşa! Intre timp, cele două prietene se opriseră, ele singure, aşa că Bill s-a putut apropia destul de mult pentru a auzi ce îi spune Ivanovna surorii sale:

— Iată, Thea, aici e faimoasa catedrală de care îţi spuneam. La început a fost un templu închinat zeiţei Diana, mai târziu o moschee a cărei construcţie a început în 1262, în stil gotic.

Într-adevăr, se aflau în vecinătatea acestui monument arhitectonic, a cărui atracţie principală era tocmai clopotniţa octogonală, neterminată din secolul al V-lea, numită Mignelete, din vârful căreia se poate admira panorama domurilor din ţiglă smălţuită a întregului oraş.

— Extraordinar! De când mi-am dorit să văd această încântătoare Valencia de la înălţime!

Bill, ce ai spune dacă am urca până sus? Am putea apoi coborî până la capelă ca să spunem o rugăciune pentru marea şansă de ne fi regăsit!

Bill şovăi totuşi o clipă. Pe de-o parte, nu ar fi vrut să piardă vremea, şi afară de asta, dorinţa fetelor era legitimă. Unde mai pui că li se oferea prilejul să se convingă dacă individul incriminat de către Sam mai avea neobrăzarea să îi urmărească până şi aici.

Până la urmă se hotărî totuşi, aşa cum dorea sora sa.

Nici lui nu i-ar fi displăcut să vadă oraşul de la înălţimea acestui Mignelete, cum i se mai spunea în dialectul local.

— Bine, Thea, la urma urmelor de ce nu? Un om nu are nevoie numai de mâncare şi de băutură pentru a fi fericit, ci şi de altceva, mult mai presus.

— Şi ceva mai greu de… definit! îl completă Ivanovna pe fratele prietenei sale, după ce îl învălui pe Bill cu o privire caldă, foarte elocventă, care exprima destule, deşi nu la modul… definit.

Bill Gazon rămăsese alături de fete, în timp ce prietenul lor, negrul Sam, merse să ia biletele de la intrare, după ce primi câteva monede de un milreis.

Sam se întorsese tocmai la timp cu cele patru bilete în mână, pentru a-i urma pe cei trei tineri care o apucaseră deja pe scările întortocheate.

Au avut nevoie de mai mult de zece minute ca să ajungă în vârf, deşi şi-au dat toată silinţa, dar Bill trebuia să admită că răsplata a meritat efortul.

— Ia te uită, Bill, îi arătă fratelui său, Thea, drept în faţa noastră se află Piaza de la Reina, şi de aici până la dealurile din apropiere se întinde una dintre cele mai pitoreşti zone ale Valenciei.

Se aflau pe partea vestică a marii catedralei, ridicată în stilul baroc italian, în vreme ce cea sudică era durată în vechiul stil roman.

La picioarele lor, o junglă deasă, construită într-un stil propriu, din domurile din ţiglă smălţuită ale clădirilor pe post de copaci, în vreme ce spre nord se puteau distinge câteva edificii mai impunătoare, despre care Bill, care studiase în camera sa de hotel planul oraşului, bănuia că sunt palatele de la Virgen sau Temple, în mijlocul cărora trona bazilica de Nuestra Seftora de los Desamparados, Doamna noastră a dezmoşteniţilor.

La colţul opus al turnuleţului, Barova şi Sam cutreierau cu privirea panorama sudică a oraşului, după care au schimbat locurile.

Sam era un bărbat grozav, pe care te puteai bizui în orice privinţă, dar mult mai puţin sensibil la satisfacţiile exotice pe care le conferă arta.

Abia dacă îşi aruncă o privire la frumuseţile arhitectonice pe care nu înceta să le admire şi să i le arate Ivanovnei, dar nu înceta nicio clipă să arunce priviri furişe în josul treptelor întortocheate pe care tocmai le urcaseră.

Când i se ivi prilejul, atent ca să nu le sperie pe fete, îi spuse lui Bill în treacăt:

— Cred că am scăpat de urmăritorul nostru nesuferit. Cu siguranţă că a băgat de seamă că ne-m urcat cu toţii în tumul catedralei.

Şi aşa şi era. În afară de ei patru, ţipenie de om nu se mai afla în turn sau în împrejurimi. Se pare că nimeriseră tocmai în ziua în care catedrala era mai puţin asaltată de turişti.

După o jumătate de oră petrecută din toate punctele de vedere, la „înălţime”, cei patru prieteni au pornit-o pe scările cotite ce duceau în jos.

Aici, după o scurtă vizită la capelă, puteau să declare periplul plimbărilor turistice pe ziua în curs ca încheiat.

Sam o luase primul, sărind câte două trepte dintr-odată, urmat la câţiva metri de Bill, care nu voia să se le lase singure pe fete în urma sa, oferind din când în când, la nevoie, sfaturile lui, sau braţul, pe treptele alunecoase.

Dar ce a fost asta? I se părea că auzise un ţipăt înăbuşit drept în faţa sa, chiar după colţul unde dispăruse Sam cu câteva clipe înainte…

Ce să se fi petrecut cu dânsul? Să fi alunecat pe trepte, fiind pedepsit astfel pentru paşii săi aventuroşi, neastâmpăraţi, sau, doamne fereşte, să nu se fi desprins o bucată din balustrada care asigura treptele şi prietenului său să-i fi fost rezervată o soartă mai crudă?

Oricum, şi în acest din urmă caz avea speranţa să nu se fi întâmplat nimic grav, întrucât erau mult prea

aproape de parter.

Îndată după cotitura aceea mai urmau doar câteva trepte şi erau deja ajunşi în holul mare de unde îşi începuseră ascensiunea.

Cuprins de nerăbdare, Bill îşi grăbi la rândul său pasul, şi aproape uitând de cele două fete, o luă după colţ.

În aceeaşi clipă se simţi înşfăcat de braţe vânjoase. Când tânărul începu să se apere cu disperare, primi o asemenea lovitură în cap încât i s-au împăienjenit ochii. Din toate părţile se iviseră ca din pământ umbre întunecate şi mai apucă să audă ţipătul disperat al surorii sale Theo, după care şi-a pierdut cunoştinţa.

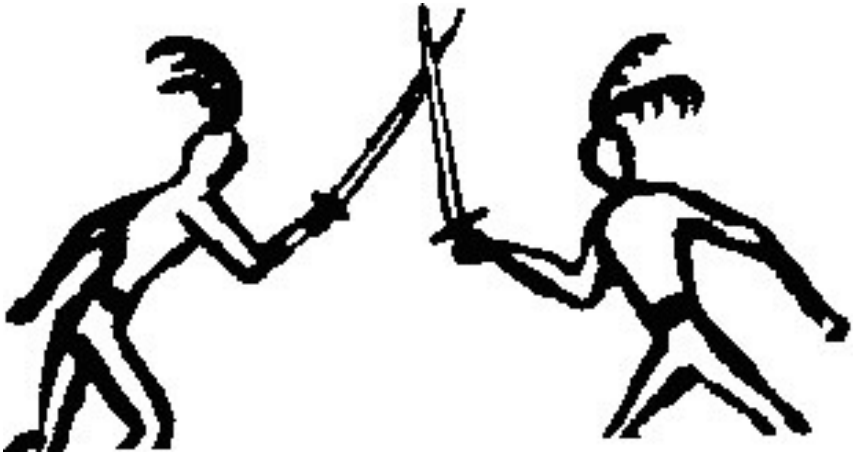

Capitolul 2
O gazdă mărinimoasă

Starea de inconştienţă în care fusese aruncat Bill în urma loviturii devastatoare pe care o primise în ceafa nu putea să fi durat mai mult de câteva minute, întrucât indivizii care îi atacaseră, încă îl mai târau pe caldarâm, picioarele sale lungi clătinându-se de o parte şi de alta.

Tânărul se prefăcu însă leşinat, lăsându-se în voia inamicilor săi, pentru a-şi limpezit gândurile şi a încropit la iuţeală un plan de răspuns.

Acum era sigur că bănuiala bunului Sam se adeverise şi că se pregătise un atac mârşav la adresa lor. Nu se îndoia că Sam suferise acelaşi tratament, cât despre cele două fete, nu îşi făcea acum nicio iluzie.

Îi era numai necaz că nu părăsiseră, aşa cum plănuiseră de la început, cât mai degrabă Valencia, şi cedase insistenţelor celor două fete, care au ţinut să mai rămână în renumitul oraş.

Cu ocazia asta onorându-şi promisiunea pe care o făcuse şefului poliţiei municipale, aceea de a depune mărturie în procesul ce se pregătea baronului de Nagatsy şi acoliţilor acestuia, arestaţi şi deţinuţi pe baza plângerilor formulate de către cele două fete.

Să fi fost vorba de o de răzbunare a japonezilor, care reuşiseră într-un fel sau altul să evadeze din detenţie?

În această situaţie, fetele erau din nou pierdute şi nu se mai ştia pentru câtă vreme, iar în plus, nici vieţile lui Bill

şi Sam nu valorau mai mult decât o ceapă degerată, întrucât aceşti blestemaţii de niponi, atât de răzbunători, le-o vor plăti cu vârf şi îndesat.

Tocmai de aceea Bill, deveni extrem de precaut şi încercă să-şi joace rolul de leşinat cu dibăcie şi să intervină doar când va avea totuşi o cât de mică soartă de succes.

La ora aceasta din zi, când de fapt se îngâna ziua cu noaptea, nu erau foarte mulţi trecători pe ulicioara întortocheată pe care îl trecură răpitorii dar, după câte îi auziseră urechile, aceştia pretindeau că Bill şi Sam suferiseră un accident de maşină şi acum erau escortaţi la spital. Asta la întrebările cu care îi întâmpinaseră totuşi câţiva trecători întârziaţi care se grăbeau înspre locuinţele lor din apropiere.

Bill era aproape sigur că fetele, intimidate sub ameninţarea armelor şi escortate de aceiaşi indivizi, nu îndrăzneau să scoată un cuvânt. Ceea ce nu-şi dăduse seama pe moment Sam, a fost numai faptul că nu se ţinea după ei doar un singur urmăritor, care nici aşa nu avea vreo şansă să îi atace, ci o întreagă trupă de haidamaci, de care nici măcar nu bănuiseră până atunci că le erau pe urme.

Pe măsură ce timpul se scurgea, mintea lui Bill se limpezea tot mai mult. Acum putea gândi iarăşi limpede, şi în plus, forţele sale vitale păreau să îi fi revenit odată cu recăpătarea puterilor în trupu-i chinuit.

Doar doi dintre aceşti apaşii îl târau de subţiori, în vreme ce era conştient că probabil cel puţin tot atâţia îi fuseseră repartizaţi şi lui Sam.

Cât despre Thea şi Ivanovna, nu îşi putea da seama de câţi indivizi erau duse, dar în orice caz nu puteau fi mulţi.

La un moment dat, Bill se decise. Nu avea deloc de gând să aştepte liniştit ca indivizii să îl târască în cine ştie ce curte interioară sau maşină, unde să-i facă felul.

Acum, când se mai aflau pe stradă şi se mai puteau

bizui încă pe intervenţia dezinteresată a localnicilor, el, Bill Gazon, trebuia să facă totul ca să se elibereze pe sine şi pe cei dragi lui.

În momentul următor, tânărul făcu o mişcare bruscă şi se lăsă la pământ, trăgându-i după sine pe cei doi haidamaci care îl apucaseră strâns de braţe.

În acelaşi timp se smuci cu putere din mâinile lor, şi tocmai fiindcă nu se aşteptau la o asemenea reacţie viguroasă, surprinşi, derbedeii îl scăpară din strânsoarea lor.

Atâta i-a trebuit lui Bill.

Ca o furtună îi înfruntă pe cei doi tuciurii, pe care îi putea desluşi acum la lumina felinarelor, dintre care unele, pe ulicioara aceea atât de întunecată, se şi aprinseseră.

Îi surprinse aşadar cu câteva lovituri de pumn bine ţintite în bărbie, care îi luară pe indivizi complet pe nepregătite.

În aceeaşi clipă, o altă învălmăşeală de luptă se petrecea la câţiva metri în faţa lui, fiind de acum în plin progres, pornită fără îndoială de către amicul Sam, care îşi coordonase intervenţia cu a sa.

Inteligentul său prieten negru aşteptase şi el un prilej favorabil, şi acum intervenise în forţă. Nu o făcuse până acum, deşi probabil îşi revenise şi mai repede decât Bill, întrucât nu bănuia cât de serioasă era starea prietenului său alb.

Lui Bill îi reuşi ca din câteva lovituri de pumn bine ţintite să se descotorosească de unul dintre adversarii săi, exact în momentul când în mâna celui de-al doilea văzu lucind lama unui cuţit.

De aceea lupta urma să ia un alt curs, întrucât dacă într-o confruntare cu pumnii beligeranţii nu era serios periclitaţi, în cazul folosirii armelor, chiar dacă albe, lucrurile nu mai stăteau la fel şi se putea întâmpla orice.

Bill îşi pipăi în zadar mijlocul, unde îşi păstra arma,

pentru a recurge şi el ia micul pistol Beretta, pe care şi-l luase ca mijloc de apărare, tocmai pentru că putea fi ascuns mai bine la centura sa.

Tânărul văzu, aşa cum se aşteptase de altfel, că era complet dezarmat, centura, şi cu asta şi pistolul, şi-o pierduse pe undeva în momentului agresiunii, dacă nu-i fusese luată de la bun început de găliganul ce ridicase tocmai braţul înarmat cu pumnalul ca să-l înfigă în trupul tânărului, când o voce, din spatele său, în dialectul catalan, interveni:

— Predă-te, senior, altfel fetele vor avea de suferit!

În acelaşi moment şi Sam, care pare-se ieşise învingător în lupta cu oponenţii săi, încremeni locului.

Într-adevăr, unul dintre cei trei indivizi care rămăseseră mai în urmă şi le escortase pe cele două fete, apropiase lama unui pumnal de gâtul lui Thea, în timp ce un altul proceda în acelaşi fel cu prietena sa Ivanovna.

Ce era de făcut? Chiar dacă cei doi prieteni, Bill Gazon şi Sam, ar fi rămas victorioşi pe câmpul de bătălie, nu ar fi putut împiedica cu niciun preţ rănirea, dacă nu chiar moartea fetelor. În acest din urmă caz, la ce i- ar mai fi servit libertatea lui Bill Gazon sau partenerului său Sam?

Să le fie oare dat să le piardă acum când abia le regăsiseră? Fericirea lor şi satisfacţia datoriei împlinite să se termine atât de curând şi de tragic?

Bill nu putea şovăi prea mult. Nu atât timp cât sora sa se afla în pericol de moarte. Strigă în acelaşi dialect catalan, pe care aproape că ajunsese să îl deprindă de când se afla pe pământ spaniol:

— Nu vă atingeţi de fete. Ne predăm.

Pe când brutele, pe care le doborâseră până acum Sam şi Bill, se ridicau şifonate de jos, pregătindu-se să îi înşface din nou pe cei doi prieteni, o voce autoritară, parcă cu totul alta decât aceea care se făcuse auzită înainte cu câteva secunde, izbucni din zona de umbră ce se întindea din spatele unui lampadar:

— Jos labele, câini nenorociţi! Dacă până număr la trei,

Jos labele, câini nenorociți ! (vezi pag. 21)

până număr la trei, nu îi lăsaţi în pace pe aceşti senores şi senoritas, vă găuresc scăfârliile ca la nişte guzgani. *Uno, dos, tres...*

În acelaşi moment se auzi desluşit ţăcănitul piedicii ce era trasă din spatele ţevii unui pistol îndreptat în primul rând înspre tuciuriii care le ţineau pe fete.

Când Bill îşi întoarse capul, nu îi veni să-şi creadă ochilor.

Un tânăr înalt şi musculos, cu pielea oacheşă, cu părul lins, pieptănat pe spate, sticlind parcă negru-albastru în reflexia luminii palide care se insinua din vârful lampadarului, îşi îndreptase arma sa de loc drept înspre capul celui mai apropiat apaş. Care o ţinea strâns pe Thea.

Doar câteva secunde şovăi agresorul fetei, după care, privind în gura ţevii metalice care îi luase în vizor capul, bătu în sfârşit în retragere.

În următorul moment, cei şapte atacatori, întrucât atâţia mai apucă să numere Bill în liota care îi agresaseră, o şi luaseră la picior, dispărând într-o ulicioară adiacentă, încă şi mai slab luminată. Intervenţia curajoasă şi binevenită a bunului samaritean necunoscut îşi făcuse efectul.

Capitolul 3
Cu buzele umflate

— Juan Vallardo y Segovia Ruz, făcu el o plecăciune adâncă, de adevărat caballero, acest tânăr erou apărut ca în poveste, în faptul serii.

— Mii de mulţumiri, senor, murmurară parcă la unison buzele tânărului Gazon şi ale celor două fete.

Cât despre Sam, acesta mai impetuos, nu îşi putuse reprima prima pornire şi o pornise de unul singur de*a lungul străduţei întunecoase, doar, doar o vedea unde dispăruseră ticăloşii.

Sam îşi recăpătase, la fel ca prietenul său Bill Gazon, arma sa de foc, de îndată ce după fuga ticăloşilor şi-a putut recupera centura care fusese lepădată undeva pe jos, de către agresorii puşi la rândul lor pe fugă.

Aşadar Sam se afla din nou în posesia armei sale de care era mândru, nevoie mare, dar chiar şi fără pistol, inimosul negru tot nu s-ar fi lăsat şi ar fi luat-o pe urmele ticăloşilor.

Numai că aceştia, mai bine antrenaţi cu toponimia locurilor, nu au mai stat la taclale şi au spălat putina cât au putut mai repede.

Când lui Sam îi deveni treptat limpede că îşi pierde numai timpul cutreierând prin coclauri pe care nu le cunoştea deloc, decise să se reîntoarcă.

Între timp, lucrurile au început să se lămurească încetul cu încetul.

Tânărul erou care le venise atât de nesperat în ajutor şi care locuia în apropiere, observase din depărtare că se petecea ceva necurat, aşa că s-a apropiat fără să facă zgomot suficient de mult pentru a vedea şi auzi ce se întâmplă.

Când a fost convins că într-adevăr era vorba de o faptă mişelească, nu s-a mai putut abţine şi a intervenit decisiv.

— Noroc, *senioritas y caballeros*, că am avut arma de foc la mine.

Altfel, deşi aş fi intervenit în toiul luptei corp la corp, unii dintre dumneavoastră ar fi putut fi răniţi.

Între timp, şi Sam, care se apropiase, îşi exprimă la rândul său mulţumirile sale, nu înainte de a fi avut un scurt moment de ezitare.

Dar Sam, ca şi Bill Gazon, arătau destul de rău. Negrul căpătase şi el în decursul încăierării cu cei doi adversari pe care îi doborâse până la urmă, nişte vânătăi pe cinste, care aproape că îi închiseseră ochiul stâng.

Cât despre Bill, deşi acesta nu suferise contuzii vizibile pe faţă, primise şi el câteva lovituri dureroase la ficat şi stomac, care îl făceau acuma să se clatine.

În schimb, fetele se aleseseră numai cu sperietura.

— *Senioritas y caballeros*, li se adresă din nou bunul lor samaritean, vă văd serios marcaţi de încăierarea brutală cu apaşii care, spre ruşinea mea ca locuitor al Valenciei, fac nesigure anumite cartiere ale oraşului. Nu stau prea departe, de aceea vă invit la mine pentru un prim ajutor sanitar, deocamdată asta am în vedere.

— Vă suntem şi aşa extrem de îndatoraţi, nu e cazul să vă mai pierdeţi vremea cu noi. Cât despre rănile noastre… sunt un fleac, după o zi sau două nu va mai rămâne nici urmă. Prefer să mergem la hotel, hotărî Bill.

— Păi, unde aţi tras, senor?

— La hotelul „Alcantara”.

— Dar acesta e destul de departe de aici, în partea de

nord-vest a oraşului. Unde mai pui că la ora asta nu se află deschis niciun spital pentru a vă putea spăla şi dezinfecta rănile. Ce-i drept, există un punct sanitar de urgenţă, dar e destul de departe de noi. Insist să îmi duc misiunea până la capăt şi să vă acord primul ajutor.

— Zău, Bill, senor Vallardo are dreptate! Tu pari să fii în regulă, dar faţa lui Sam arată groaznic. Şi eu sunt de părere că trebuie îngrijit cât mai grabnic.

Spunând acestea, privirea lui Thea, sora lui Bill, se opri însufleţită asupra acestui tânăr erou spaniol, pe cât de viteaz şi săritor, pe atât de mărinimos şi chipeş, şi pe care Bill, nu se îndoia nicio clipă, fetele îl plăcuseră pe dată.

Pentru a nu părea încăpăţânat, sau doamne-fereşte, chiar gelos sau nerecunoscător, Bill Gazon se învoi până la urmă.

În definitiv ce rău se mai putea produce dacă mai întârzia vreo oră sau două?

De altfel, nu mult după ce au ieşit din ulicioara aceea, destul de întunecată, spaniolul găsi cu uşurinţă o cabrioletă care îi duse până la reşedinţa sa.

Aceasta se dovedi o adevărată hacienda plasată în mijlocul marelui oraş. Pe drum tânărul le mărturisi că locuieşte singur, înconjurat de câţiva servitori.

Imediat ce au sosit la destinaţie, la un semn a lui Vallardo, doi servitori au ieşit ca din pământ, conducându-i pe Bill şi Sam, într-o mică încăpere unde aceştia s-au putut spăla şi primeni, după care însuşi Juan Vallardo, a ajutat la îngrijirea rănilor lui Sam.

După ce, în fine, un plasture mare şi alb i-a acoperit aproape jumătate din faţă, cei doi au fost invitaţi în salon, unde era deja pusă masa pentru cină.

Vallardo, ca un bun amfitrion ce era, nu s-a putut reţine să nu îi invite să cineze împreună, înainte de a se înapoia la hotel.

Din nou Bill a fost tentat să refuze, dar văzând

rugămintea mută din ochii tinerei surori Thea, nu s-a putut împotrivi acelei priviri imploratoare. Nici Ivanovna Barova nu rămăsese deloc insensibilă la farmecele şi politeţea tânărului erou.

S-au servit mâncăruri rafinate şi gustoase şi s-a băut un vechi vin de Amontillado, oferit special de Vallardo din pivniţa lui în onoarea protejaţilor şi musafirilor săi.

Ochii comesenilor străluceau, iar conversaţia, acum că limbile fuseseră dezlegate de parfumul vinului vechi, devenise scânteietoare.

Tuturor li se părea că se cunosc de când lumea, şi chiar dacă nu era aşa, nimic nu îi împiedeca să devină cei mai buni prieteni pe viitor.

Deodată Bill îşi simţi capul greu, steluţe luminoase au prins să îi joace înaintea ochilor şi în clipa în care simţi că alunecă în beznă, i se mai păru că auzea ca de la o mare depărtare vocea lui Vallardo:

— Fratele dumitale, senorita Gazon, se pare că a încasat mai mult decât putea duce de la apaşii aceia ordinari.

în clipa următoare, cunoştinţa lui Bill se pierdu ca un strop de spumă din visul pe din vinul pe care tocmai îl băuse, topindu-se într-o beznă atotcuprinzătoare...

* *

*

— Ah, gemu Sam, mă dor toate oasele, de parcă aş fi bătut cu maiul.

Venită de undeva ca de la mare depărtare, vocea prietenului său Sam, deşi nu fusese percepută decât de la vreo doi metri, lumină şi luciditatea lui Bill, care treptat îşi veni în fire:

— Ce dracu?

— Că bine zici, ce dracu! Unde ne aflăm, Bill?

Abia acum, spre disperarea, groaza şi, din nou, deznădejdea sa, Bill constată cu uimire că se găseau

amândoi întinşi pe tăpşanul unui parc şi, de fapt, ca doi vagabonzi care îşi sfârşiseră astfel somnul provocat de aburii beţiei.

Cum de ajunseseră acolo, ce se întâmplase cu însoţitoarele lor, Thea şi Ivanovna, nu puteau şti. Mister complet, ca şi noaptea întunecată din care totuşi nu mai rămăsese mare lucru, devreme ce zorii roşii tocmai apăruseră undeva din dosul copacilor înalţi ai parcului în care poposiseră.

Nu le-a trebuit prea mult celor doi prieteni să constate că au fost traşi pe sfoară. Nu numai că fetele dispăruseră, dar le lipseau armele şi banii.

Se făcuseră nevăzute şi portofelele, odată cu tot ce conţinuseră ele. Dar cum de se întâmplaseră toate astea? Cine era de fapt acest Juan Valtardo, care, după ce îi salvase, le jucase un renghi atât de urât?

— Vezi tu, Bill, am fost un dobitoc!

— Dacă tu spui că ai fost un dobitoc, atunci eu sunt regele neghiobilor, oftă înăbuşit Bill Gazon. De ce te învinovăţeşti aşa, prietene?

— Păi, mi s-a părut mie că individul care ne urmărise prin toate pieţele Valenciei era cineva cunoscut. Adică chiar „eroul” care ne-a salvat.

— Ptiu, drace! Atunci chiar că eşti un dobitoc. Poate că era bine să-mi fi spus.

— Păi, nu m-am gândit la ceva rău. Credeam că tânărului i s-au aprins călcâiele după una dintre fetele noastre şi de aceea ne urmăreşte. Apoi, după intervenţia lui salvatoare…

— Hm. Ai dreptate, Sam. Nu ai greşit cu nimic. De fapt eu sunt cu mult mai vinovat decât tine. Acum însă e târziu pentru regrete.

Hai să o ştergem de aici, altfel cine ştie dacă nu ne mai şi arestează poliţia pentru vagabondaj.

* *

*

De abia înspre ora zece, cei doi prieteni, Bill şi Sam, au ajuns, cu chiu, cu vai, la hotelul Alcantara, unde s-au primenit din nou, şi-au luat haine de schimb, întrucât vechile veşminte purtau toate urmările întâmplărilor nefaste din ziua precedentă şi de peste noapte, pe care amândoi ar fi vrut să le uite.

Şi poate ar fi reuşit dacă pierderea celor două fete pe care abia le găsiseră la capătul atâtor strădanii, nu i-ar fi chinuit mai mult decât oricând.

Acum se impunea să apeleze fără întârziere la poliţie pentru a declanşa urmărirea acestui Juan Vallardo.

După toate probabilităţile, acesta organizase el însuşi ambuscada apaşilor numai ca să le câştige încrederea şi să le apară ca un înger salvator, iar la adăpostul acestei faţade să îşi desăvârşească planul perfid.

Al său propriu, sau poate chiar al japonezilor, dacă acesta nu era decât un mercenar.

Căpitanul Humberto Valdivia, care îi primi şi îi ascultă aproape un sfert de oră, îi rugă să-l aştepte, după care dispăru din biroul său vreo cinci sau şase minute. Când reveni, avea o mapă mare, cu nume şi poze, în care, după câteva pagini, Bill recunoscu, în figura cu trăsături armonioase, plăcute, pe falsul lor înger protector, Juan Vallardo y Segovia Ruz.

La auzul numelui pe care Bill îl repetă, căpitanul Valdivia izbucni într-un acces de râs abia stăpânit:

— Senor Gazon, tipul se numeşte într-adevăr Juan, dar Juan Valverde, un individ uns cu toate alifiile, care a servit odinioară ca toreador în coridele din Barcelona.

A fost concediat pentru că angaja pariuri ilegale şi îşi şantaja colegii de breaslă influenţând rezultatele unor partide cu miză mare.

Ce-i drept, e cunoscut şi în lumea interlopă catalană şi de aceea s-a refugiat la Valencia, unde se ştie că posedă o proprietate.

— Aţi putea lua legătura cu Barcelona, cu poliţia mă refer, pentru a afla dacă acest Valverde nu l-a vizitat pe baronul japonez Nagatsy, care se află acolo în detenţie?

Nimic mai simplu, senor ! Doar să iau legătura telefonică (pag. 37)

— Nimic mai simplu, senor! Doar să fac legătura telefonică.

După alte câteva minute, răspunsul veni pe cât de prompt, pe atât de surprinzător.

Baronul Nagatsy şi doi dintre oamenii săi fuseseră deja eliberaţi încă de ieri dimineaţă, un avocat abil, stabilind că arestarea se făcuse ilegal, în urma unui viciu de procedură.

O descindere rapidă a maşinii poliţiei la hacienda, proprietatea lui Juan Valverde, care s-a făcut în următoarea jumătate de oră, a rămas la fel, fără rezultat. Cu excepţia servitorilor, stăpânul nu mai era de găsit acasă.

Plecase, dis-de-dimineaţă. Însoţit de două doamne, care purtau un voal des, şi de alţi doi domni, în care servitorii haciendei credeau că pot recunoaşte fizionomiile unor asiatici.

Deplasarea se făcuse într-o limuzină mare. Încăpătoare, condusă chiar de şoferul lui senor Valverde, Gustavo Alvare. La întrebarea poliţiştilor, dacă Alvarez mai făcuse curse în noaptea aceea, răspunsul a fost surprinzător.

— Fireşte, senor! Acestor doi domni de faţă, arătă el înspre Bill şi Sam. Li s a făcut rău în urma rănilor primite şi au fost conduşi cu maşina stăpânului, chiar de către acesta, la spital! Şi asta încă în toiul nopţii!

Când s-a despărţit de căpitanul Valdivia, Bill era negru de supărare:

— Sam, ne-am purtat ca nişte dobitoci! Dacă îmi va cădea vreodată în mână din nou acest spilcuit de Juan Valverde, alias Juan Vallardo y Segovia Ruz, voi şti cum să îl tratez.

Înjurătura neaoşă şi furioasă a bunului său prieten Sam, care şi-a ridicat ameninţător amândoi pumnii săi negri către cer, a fost singurul său răspuns.